

A young man and woman with angel wings are shown in profile, facing each other and about to kiss. They are standing in a grassy field under a cloudy sky. The man is shirtless and wearing dark pants, while the woman is wearing a white dress and holding a bouquet of greenery. A large, stylized pink graphic with wings and a heart is overlaid on the image, containing the text.

Phoenix

KRÁSNI A MŔTVI

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Krásni a mŕtvi 4 Phoenix

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Krásni a mŕtvi 1 – Jonas

Krásni a mŕtvi 2 – Arizona

Krásni a mŕtvi 3 – Summer

Eden Maguire

Krásni a mŕtvi 4 – Phoenix – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Phoenix

KRÁSNÍ A MŔTVÍ

4. část

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

Mojim dvom úžasným dcéram

Možno nič z tohto nie je pravda.

Dôjdem na koniec a vylezie zo mňa: „Prebudila som sa a všetko to bol iba sen.“

Len si to predstavte – že som si to celé vymyslela, že som si vymyslela Krásnych mŕtvych. Jonasa, Arizonu, Summer aj Phoenixa, predstavovala som si, že sú hore, na mieste zvanom Foxton Ridge. Urobila som to, lebo som zúfalo túžila, aby sa ku mne vrátili.

Neexistuje nijaký Hunter, pán nemŕtvych, nijaké zombie sa nevracajú zo záhrobia do sveta živých. Niet ničoho okrem mňa a môj ho poblázneného mozgu, ktorý poháňa čistý žiaľ.

V skutočnosti poháňam svoje auto po kľukatej ceste a počúvam pieseň, ktorú zložila Summer Madisonová. Okolo mňa sa z oboch strán týčia striebrišto-zelené osiky.

Lúbila som ťa, vieš / no aj tak odídem. / Povedať moje meno smieš / a ja sa neozvem...

Je mŕtvy, opakujem si. Krásny Phoenix, každý deň mi znovu lámeš srdce. Pozeráš sa mi do očí, ale nie je to skutočnosť. Držíš ma za ruku a tvoja dlaň je studená ako smrť.

Povedať moje meno smieš / a ja sa neozvem...

Veziem sa do vrchov. Stiahla som strechu, vo vlasoch cítim vietor. Je polovica mája a v jemnom vetríku sa chvejú, mihocú osikové listy. Slnko mi páli na tvár, praží na piesčitú pôdu, koľaje poľnej cesty mi škrípocú pod

pneumatikami. Náhle vbehnem do výmola, cédečko v prehrávači poskočí a zasekne sa – í-í-íšť, opakuje. Stláčam stopku, vysúvam cédečko. Kam to idem? Za kým?

Necelý kilometer pred Foxtonom dupnem na brzdu. Motor zastáva.

Som necelý kilometer pred Anjelským bralom, pred strmým svahom, pod ktorým sa ukrýva údolie, kde jarná lúka obklopuje prázdnu stodolu a starý rančerský dom. V čerstvej zelenej tráve šumia červené maky, vlnia sa vo vetre, ktorý vzdychá a v opustenom dvore rozháňa prach.

Sedím v aute ako omráčená. Neschopná konať. Uviazla som v pasci neviditeľných vláken pamäti a nádeje.

S Phoenixom sme sa vlastne nikdy nepotrebovali rozprávať. Pozrela som sa mu do sivomodrých očí a vedela som – jednoducho som vedela –, čo si myslí. Presne si spomínam, ako si odhrňal tmavé vlasy z čela, spravil to raz, dvakrát, aj trikrát, a ani si to neuvedomoval. Potom som zdvihla ruku a odhrnula som mu ich ja a on sa za každým usmial. Ten úsmev – krivý a zvláštny, s pravým kútikom o niečo vyššie... A láska v jeho očiach...

Sedím vo svojom striebornom zámotku spomienok. Mám vystrieť ruku a zapnúť motor? Vidím sa, ako prichádzam na koniec poľnej cesty, vystupujem z auta, vchádzam do tieňa hrdzavej vodnej cisterny a zastávam, pozerám sa na stodolu. Stodola hádže na dvor dlhý tieň.

Vráta sú otvorené. Nad vrátami je pribitá vypreparovaná losia hlava. Vedľa stodoly, v starej konskej ohrade, kvitnú modré orlíčky, jasne sa črtajú uprostred tmavých trnitých kríkov. Do prachu, čo sa tam desaťročia hromadil, nevstúpi nijaká noha, nerozruší ho nijaký pohyb ani zvuk.

Viem to – pretože som tu bola už mnohokrát.

Raz, dvakrát, trikrát zídem ku stodole a nazriem do nej. „Bud' tu!“ vydýchnem.

Srdce sa mi prebíja cez hrudný kôš.

Štyri-, päť-, šesťkrát rozoznám hroty farmárskych nástrojov v kúte, konské postroje, čo visia na hákoch ako slučky, celú lavínu rozkladajúceho sa sena.

Sedem-, osemkrát som sa zvrtila a vrátila. Žeby bol v dome? „Bud' tu!“ prechádzam cez dvor, vystupujem na verandu. Pod nohou mi vrznú staré dosky, pritláčam tvár na špinavé okno. „Bud' tu!“

Deväť-, desaťkrát som zazrela piecku, stôl a hojdacie kreslo, taniere na poličke. A neporušený prach. Ani sa nepokúsim otvoriť dvere – viem, že sú zvnútra zapreté na závoru.

Aspoň dvadsaťkrát som absolvovala celý tento rituál nádeje.

Teraz sa však hojdacie kreslo bude pohojdávať, taniere nebudú na poličke, v piecke bude blkotáť oheň. Zo schodov do malej kuchynky ktosi zíde – prísny a vážny

Hunter, ktorý tento dom pred sto rokmi postavil a zomrel tu –, hodí do ohňa ďalšie poleno. Potom sa obráti a povie čosi niekomu inému – niekomu ukrytému v tieňoch. Vzápätí sa ukáže vysoká postava. Poznám ju. Široké plecia, husté tmavé vlasy, vysoké čelo a trochu krivý úsmev. Zašepkám meno: „Phoenix.“

Nemôžem to urobiť, hovorím si teraz po dvadsiaty prvý raz.

*Celú hodinu sedím v aute. Spod osík vychádzajú jele-
ne. Skláňajú šije, pasú sa. Vysoko na modrej oblohe sa
striebristo ako malý hmyz zajagá lietadlo.*

Ešte jedno sklamanie a srdce mi zastane od žiaľu.

*Phoenix je mŕtvy a je naveky preč, spolu s ním Sum-
mer Madisonová, Jonas Jonson a Arizona Taylorová.
Krásni mŕtvi sú len výplodom mojej predstavivosti.*

*Naštartujem auto, zaradím spiatočku a cúvam k poľ-
nej ceste, tam zvrtnem volant a už sa žením späť k diaľ-
nici.*

V stredu som sa viezla do školy s Jordan a s Lucasom. Sú ako dvojičky, po tieto dni sa od seba nevedia odtrhnúť, stále sa objímajú. A ja... ja žiarlim.

Sedela som vzadu a spomínala som, akí sme boli s Phoenixom. Presne takíto nerozluční.

„Darina, čo sa ti stalo s autom?“ spýtala sa Jordan, pustila Lucasa aspoň na sekundu, aby sa mohla obrátiť dozadu a položiť mi tú otázku. „Vzal si ho azda Brandon naspäť?“

„Hej, ale chce ho len opraviť.“ Ligotavé červené auto s krémovým koženým čalúnením, parádne fáro, aké by chcela každá baba, elegantný kabriolet – dar od Brandona Rohra, Phoenixovho staršieho brata. „Mám pocit, akoby mi amputovali nohu.“

„Kedy ti ho dovezie naspäť?“ spýtal sa Lucas.

Lucas ma fakt prekvapil. Ešte pred pol rokom bol hanblivý, akoby sa stále skrýval kdesi v kúte. A potom... ako keď vo filme vošiel Clark Kent do telefónnej búdky a vyšiel z nej s plášťom Supermana a s vypracovanými brušnými svalmi. Tento znovuzrodený a „vytuningovaný“ Lucas sa neskrýva – každému pozrie rovno do očí, ešte aj v spätnom zrkadle.

„V piatok,“ zamrmlala som.

„Dobre, takže ťa odvezieme domov,“ vyhlásil, keď zastával pred školou.

„Vďaka.“

„Ozaj, Darina, nemala by som si dať ostrihať vlasy?“ Jordan vystúpila z auta a pohodila tmavou kučeravou hrivou.

„Nerob to, veď vlasy sú na tebe to najkrajšie,“ poradila som jej.

„Nemôžem? Ani takto máličko?“ ukázala.

„Hej, tak málo môžeš. To bude dobré.“

„Ty si nechávaš vlasy rásť?“

„Nie, v pondelok idem ku kaderníčke.“

Na mne vlasy rozhodne nie sú to najkrajšie. Ak je na mne niečo pekné, sú to oči – aspoň Phoenix to tvrdil. Rámujem si ich tmavou ceruzkou a mihalnice zdôrazňujem maskarou, aby si ich ľudia všimli. Asi od siedmich rokov som vedela, že nikdy nebudem vílou s dlhými roz-pustenými kučerami.

Na chodbe som zbadala Hannah a nechala som hrdličky, nech si cukrujú. „Ahoj,“ zavolala som na ňu.

Hannah ma počkala. „Čo sa ti stalo?“

„Kedy?“

„Včera večer. Vieš, keď sme sa boli kúpať...“

„Už som zabudla.“

Nie, nezabudla som. Vtedy som pozerala na slnko a modrú oblohu a vedela som, že nemám náladu na biki-ny. Mohla som sa odviezť hore do Foxtonu, radšej som to však neurobila, aby ma nečakala len ďalšia osamotená a márna cesta. („Je taký pekný večer. Prečo nejdeš von?“ spýtala sa ma Laura, moja mama. Neodpovedala som jej, ak sa za odpoveď nepočíta mrzuté gánenie.)

„Bola tam aj Zoey.“

„Super. Ako sa má?“ Už sme boli v triede, takmer prázdnej.

„Dobre. Na jeseň sa chce vrátiť do školy.“

Rozhovor a sústredenie na druhú osobu sú dosť namáhavé, keď človek túži byť niekde inde. Mimochodom, fakt som si nemyslela, že to takto vydržím celý deň.

„Zopakuj si ročník. Jej rehabilitačná sestra hovorí, že pohybové schopnosti sa najlepšie obnovujú pri plávaní, ešte účinnejšie ako pri jazde na koni.“ Hannah bolo očividne fuk, že som sa zložila za svoj stôl a predstierala som záujem o obrazovku svojho notebooku. „Plávanie posilňuje svaly na nohách, práve tie, na ktorých musí Zoey

zapracovať. Trochu pribrala, a to je dobre. Lenže ona sa stresuje, že je tučná. S Jordan jej opakujeme, že je ledva tridsaťšestka.“

Zdvihla som pohľad od počítača. Na zlomok sekundy som pri opačnej stene uvidela Phoenixa.

„Nejako skoro si prišla domov.“

Laura vie z každej vety vyrobiť obvinenie.

„Hej, a to je fakt ťažký zločin.“ Najradšej by som bola vybehla z kuchyne a zatresla za sebou dvere.

„Ako si sa sem dostala?“

„Mám nohy.“

„Šla si peši?“

„Hej, mami, šla som peši. Peši!“ V škole som vydržala, kým sa dalo, za každým rohom som hľadala Phoenixa, skúmala som každú chodbu, vybehla som z hlavného vchodu, dívala som sa po ulici, nazrela som do kaviarne v hlavnom nákupnom centre. Po kratučkom záblesku v triede sa mi už neukázal, a ten pohľad fakt netrval dlhšie ako žmurknutie viečkom.

A mne úplne stačil, aby som sa do toho krásneho prízraku znovu zaľúbila.

Laura, žiaľ, chytila zhovorčivú náladu. Nemožne zhovorčivú. Na tvár jej vysadol súcitný výraz, akože moja, viem, ako sa cítiš... Samozrejme, nemala o tom ani poutchy. Ako by mohla? Neprišla o priateľa v bitke gangov

tak ako ja. Nemusela sa zožierať otázkou, kto mu zabodol nôž medzi lopatky. Nekomunikovala s mŕtvymi.

„Darina, už prešiel takmer rok.“

To nehovor! Nepripomínaj mi to!

„Blíži sa výročie. Nebude to ľahké.“

Mama si myslí, že mi totálne šibe. Chce, aby som už na Phoenixa zabudla, dokonca naznačuje, že sa presťahujeme z Ellertonu, aby som nebola tak blízko pri všetkých nemilých spomienkach. Môj nevlastný otec Jim tvrdí, že začať odznova sa dá hocikde, on totiž môže pracovať v ktoromkoľvek meste v krajine. Už volali do reality, chcú predať dom. Mám šťastie, že teraz domy nikto nekupuje.

„Mohla by si zase zájsť za Kim Reissovou,“ navrhla Laura.

„Bola som tam, vrátila som sa, mám suveníry.“ Posledné sedenie u terapeutky som absolvovala začiatkom apríla. Vždy ma prekvapuje, že Kim je vlastne fajn, ale zase nie som z nej tak namätko, aby som sa tam dobrovoľne vrátila.

„Pomôže ti to preniesť sa cez to výročie.“

Ešte sekunda a tresnem tými dverami. „Nie, mami, nepomôže mi to.“ Na zozname vecí, ktoré musím stihnúť do výročia, nebolo sedenie u terapeutky. V skutočnosti tam bola jediná povinnosť – nájsť odvahu a vrátiť sa do Foxtonu, kým nebude neskoro.

„Prosím ťa, zlatko, aspoň o tom pouvažuj.“

Ak ešte raz vojdem do tej stodoly a ak tam Phoenix nebude... Ak skúsím otvoriť dvere na dome a budú stále zapreté... zastaví sa mi srdce.

„Darina?“

Uf. Zavrtela som hlavou a odbehla som. Brala som schody po dvoch, vo svojej izbe som sa hodila na posteľ a hlavu som si zakryla vankúšom.

Láska sa neskončí len preto, že tu už nie som.

Phoenixov hlas. Tentoraz ho naozaj počujem, hoci nevidím jeho tvár.

Zakaždým, keď si na mňa spomenieš, je to láska. Pri každom západe slnka. Pri každej diamantovej kvapke vody v Deer Creeku. Aj to je láska.

Auto som dostala naspäť v piatok, opravené, vyčistené, ligotavé. O niekoľko minút sa ukázal Brandon.

„Vpredu sú nové pneumatiky,“ zahlásil. Okrem toho vybavil, aby mi ho zo servisu doručili pekne k domu.

Bola som doma sama. „Dáš si kávu?“

„Radšej pivo.“

Zašla som do garáže medzi Jimove zásoby – má tam pivo z malého miestneho pivovaru, lahôdku na mimoriadne príležitosti. Brandon zostal stáť na verande. S Brandonom je to tak – človek ho môže mať rád alebo ho neznášať, ale nemôže ho ignorovať. Akoby mal okolo

seba zvláštnu auru, nejde ani tak o svaly, skôr o temnú, výraznú osobnosť. A jeho oči stále každého podozrievavo pozorujú.

„Ako sa darí tvojej mame?“ spýtala som sa ho, len aby reč nestála. Dopekla, prečo som si jednoducho len nevzala kľúče od auta, nezaďakovala a neposlala ho preč?

Pokrútil hlavou, ako keď sa otriasa mokrý pes, a otázka letela preč.

„A Zak?“ Uf, že si nedám pokoj. Vlastne som vedela, že Zaka nedávno vylúčili zo školy.

Brandon sa s plechovkou v ruke zhlboka nadýchol. „Mojej rodine sa darí super, Darina. Mame aj bratovi. Vďaka za opýtanie.“ Sarkazmus mu ide tuším najlepšie. „Okej, tak prepáč.“

Ešte niečo k Brandonovej aure – vyvoláva dojem, že je neporaziteľný, že je desaťkrát silnejší než hocikto iný, desaťkrát drsnejší a odolnejší, že v jeho pancieri niet slabých miest. K tomu si prirátajte chýry, že má niečo spoločné s ellertonskými drogovými gangmi, harleyku zaparkovanú pri obrubníku a rebelantskú koženú bundu.

„Takže auto ti bude slúžiť ďalších dvanásť mesiacov,“ povedal mi, keď postavil prázdnu plechovku na zábradlie. „Ak by si niečo potrebovala, brnkni.“

Nevravel to preto, lebo mu na mne záleží. On iba odprisahal Phoenixovi, že sa o mňa postará. Odprisahal mu to, keď Phoenix zomieral. Zrejme má taký silný zmysel

pre rodinnú česť, že by radšej zomrel, než by ten sľub porušil.

„Nič... nič nepotrebujem.“

Zadíval sa na mňa. Nemal také oči ako jeho brat, takže srdce sa mi nerozbúchalo, ale vynahradilo si to, keď sa Brandon usmial – pretože ústa mal presne také isté.

„Len to, aby tu Phoenix ešte bol,“ priznala som. Tú vetu zo mňa vytiahol krátky úsmev, ktorý prišiel po Brandonovom upretom pohľade. *Slabá chvíľka, čierny bod, Darina.*

Brandon stisol pery, nadvihol obočie a pokrčil plecami. Potom odfrčal na svojej motorke.

Obrátila som sa a vošla do kuchyne. Za stolom sedel Phoenix a díval sa na mňa. Zhíkla som, zatvorila som oči, znovu som ich otvorila a bol preč.

Zakaždým, keď sa posadím za volant svojho auta, deväťdesiatdeväť percent z môjho ja kričí, že chce ísť do Foxtonu.

„Nechceš si zahrať tenis?“ spýtala sa ma Hannah na druhý deň. Doviezla sa k môjmu domu a na sedadle mala položenú tenisovú tašku.

„Čo ti šibe?“ Tri roky som nevzala do ruky raketu, vari to nevie?

„Búchať do loptičky je fajn, aspoň trochu vypustíš paru,“ vyhlásila plavovlasá Hannah, opálené dlhé nohy jej vykúkali spod krátkej bielej tenisovej sukničky.

„Nemám akú,“ odvrkla som a obrátila som sa jej chrbtom.

„Kto mi vypil najlepšie pivo?“ Na verande stál Jim s prázdnu plechovkou, ktorú som tam náročky nechala deň predtým, aby som ho podráždila.

Prešiel víkend a ja som sa neodhodlala ani len ísť do školy. V pondelok som sedela vo svojej izbe, ignorovala som esemesky od Hannah a Jordan, kontrolovala som kalendár, akoby som nevedela, čo bude o jedenásť dní.

OBJEDNALA SOM ĽA KU KIM, naskočila mi na mobile správa od Laury. STREDA 16.30.

Zatelefonovala som jej. „Nerozumieš, keď ti poviem, že niečo nechcem?“

Od Phoenixovej smrti uplynulo tristopäťdesiatštyri dni. Ešte jedenásť a skončí sa rok.

DNES O 15.00 MÁŠ KADERNÍČKU, poslala mi Laura pripomienku. Ničí mi život už takmer dve desaťročia.

Išla som do kaderníctva, lebo doma v izbe mi už preskakovalo.

„Ahoj, Darina.“ Keď som otvorila dvere, privítal ma narúžovaný úsmev a vôňa šampónu, kondicionéru a spreja. Zohriaty vzduch, ľaliové a strieborné steny, bzučanie fénov. „Pod ďalej. Kristal už na teba čaká.“

Kaderníčke s ostrými nožnicami musí človek dôverovať. Kristal ma ešte nestrihala, a tak som jej povedala, ako to chcem – dĺžka po bradu, rovné a postupne zostrihané. Dúfala som, že pri mojom vysvetľovaní dávala pozor.

Umyla a osušila mi vlasy, posadila ma pred zrkadlo a podľa toho, ako som sa zatváрила, vycítila, že sa ma radšej nemá na nič pýtať. S mokrymi vlasmi začesanými dozadu som vyzerala na osem rokov.

O pol hodiny, s vyčesaným a nasprejovaným účesom, som sa jej poďakovala a myslela som to úprimne. Už som vyzerala ako človek, ktorý si môže sadnúť za volant. Takže Kristal ma môže strihať, kedy chce.

Keď som už sedela v aute a mierila von z mesta cez štvrť Centennial po rovnakej trase, akou išiel Jonas so Zoey v deň, keď havaroval, myslela som len na Krásnych mŕtvych. Z reproduktorov znela Summer, jej anjelský hlas žil ďalej. V hlave som mala Arizonu – nehovorila mi priamo, že som sklamala Phoenixa, ale pravda aj tak vychádzala na povrch, lebo nedokázala skryť sklamanie, ktoré cítila. Arizona mala vždy vo zvyku pomenovať veci pravým menom.

„Nedokážem to!“ zašepkala som. Kľčovito som zvierala volant, hánky som mala biele a kožu na nich napnutú. „Nemám odvahu!“

Pre mňa si to spravila, povedala mi v hlave Arizona.

Zachránila si moju nesmrteľnú dušu. A priznajme si, Darina, že si ma ani nemala v láske.

„Práve preto.“

Takže teraz je to naopak? Nemôžeš zachrániť Phoenixa, lebo ho príliš miluješ a vždy budeš? Chceš mi povedať, že preto nemáš odvahu, aby si mu pomohla?

„Áno. Čo ak sa mi to nepodarí?“

Nad tým nerozmýšľaj. Musíš si veriť.

„Jedenásť dní.“ Ani neviem, či som to zašepkala.

Ešte jedenásť dní a jeho čas vyprší.

„Keď idem do Foxtonu, nikdy tam nie je. Všade ho hľadám – a nie je tam.“

Pohľadaj ho ešte raz, povedala Arizona v mojej hlave.

„Nemôžem – bojím sa!“

Odbočila som do vedľajšej uličky, preč od diaľnice a križovatky na Foxton. Na druhej strane ulice, pred dreveným plotom a pod dobiela rozkvitnutým stromom som zazrela Phoenixa. Díval sa na mňa, čakal, že prídem.

„Nechodievalš von. Už sa s nikým nestretávaš.“ Laura už zase riešila moju životnú situáciu.

Mlčala som. Rozhrabla som si rukou vlasy, aby som nevyzerala, že som práve vyšla z kaderníctva. Jim ešte neprišiel z práce, takže Laura mala voľné pole. Sadla si vedľa mňa za kuchynský stôl. „Vidím, že máš voľno. Čo keby si zavolala Jordan, či si nechce pozrieť nejaký film?“

„Jordan je v kuse nalepená na Lucasovi.“ Netrvalo jej dlho, kým od Logana prešla k novej známosti, no ako som už spomínala, Lucas sa v poslednom čase vypracoval, a tak sa jej nečudujem.

„Zavolaj Hannah.“

Neodpovedala som. Možno Laura narazí hlavou do mojej steny ticha a prizná si porážku.

Lenže nie – zaútočila z druhej strany. „Takže v stredu pôjdeš ku Kim?“

Pokrčila som plecami. Na svete neexistuje terapeut, čo by ma dokázal vytiahnuť z priepasti, v ktorej som uviazla.

„Sľubuješ?“

„Okej.“ Pohodila som jej náznak ochoty, aby mi dala pokoj. Dokonca som sa pokúsila usmiať, keď som vstala a vyšla hore akurát včas, aby som sa vyhla Jimovi. Vonku som už začula jeho auto.

Klesajúce slnko mi svietilo priamo do izby a pripomenulo mi, že sa začína leto. Čakali ma dlhé svetlé večery – a ďalšie spomienky. Toto ročné obdobie patrilo nám – mne a Phoenixovi. Horúčava nás štekľila na pokožke, keď sme sedeli na brehu Deer Creeku, a keď sme si namočili chodidlá, voda nás príjemne chladila. Niekedy sme sa vyzliekli a plávali.

Zatiahla som závesy a ľahla som si na posteľ.

Na prízemí Laura oznámila Jimovi, že pôjdem za terapeutkou.

KDE SA SKRÝVAŠ? prišla mi správa od Zoey.

AKO SA MÁŠ? odpísala som jej.

NEMEŇ TĚMU. CHCEŠ SA POROZPRÁVAŤ?

NIE, VĎAKA. ZAJTRA SA UVIDÍME V ŠKOLE.

Slnko kleslo za hory, miestnosť sa ochladila. Ležala som bez pohybu, až kým sa nezotmel.

Keď je človek zamilovaný do mŕtveho, je to podobné, ako keď sa líška chytí do klepca. Líška v noci stúpi do klepca. Klepec zacvakne a zubkové ostrie sa jej zaryje až do kosti. Líška zavýje od bolesti, uvidí krv, stoná a trpí.

Na úsvite šalie od bolesti, hryzie sa do lapenej laby.

Niekedy si ju odhryzne, aby sa vyslobodila.

Krásni mŕtvi neexistujú. Ležím na posteli a odhodlávam sa k poslednej možnosti, aby som sa oslobodila. *Pôjdem za Kim Reissovou a všetko jej poviem – ako takmer rok šaliem, ako som si vymyslela celý príbeh, aby som mohla byť blízko pri Phoenixovi, celý ten fiktívny svet, ktorý nosím ako obväz na stále nezacelenej rane.*

Obklopuje ma tma. Za oknom začína fúkať vietor.

V stredu to urobím – odhalím toto šialené tajomstvo a dovolím Kim, aby ma vyliečila.

Určí mi diagnózu a liek. Bude hovoriť o posttraumatickom strese a terapii, o kognitívnej psychológii, o význame zdravej výživy a telesného cvičenia. Už som si túto

tému preštudovala na internete, takže jej odpovede poznám. Keď sa ma nabudúce zmocnia negatívne myšlienkové vzorce, prichytím sa pri tom, natiahnem si tepláky a pôjdem si zabehať.

Tepláky to nevyriešia, poviem Kim. Venuje mi svoj typický priateľský úsmev a podotkne, že niekde sa začať musí.

„Dobrá nôcku,“ zavolala mi Laura cez dvere, keď išli s Jimom spať.

Zhasla som svetlo a odovzdala som sa tme. Zosilnel vietor. Bude búrka.

Poviem Kim o svojich víziách a oslobodím sa, poviem si. *Urobím to*.

Bolo po polnoci. Závesy sa zavlnili vo vetre. Vstala som z postele, chcela som zavrieť okno.

„Musíme sa porozprávať,“ povedal Hunter.

Keď som Huntera videla prvý raz, bol ako vytesaný z kameňa. Na prísnej tvári sa mu nezjavil ani náznak emócií.

Keď som ho videla druhý raz, mala som pocit, že je zo železa. Potom z ocele. Predstavte si akýkoľvek neohybný a chladný materiál. Má sivé oči, ktoré všetko vidia, sivé vlasy začesané z tváre a na hlave blednúce tetovanie anjelského krídla.

„Musíme sa porozprávať,“ povedal mi teraz.

Do izby zavial vietor a naplnil ju miliónmi mávajúcich krídel.

Stála som pri okne, pokúšala som sa nadýchnuť a Huntera som len napoly videla v tieňoch za hradbou krídel Krásnych mŕtvych.

„Sadni si, Darina,“ povedal potichu. „Nič nehovor, kým si neusporiadaš myšlienky.“

Nerob mi to! prosila som ho. *Nezačínaj s tým!*

„Čakal som ťa,“ povedal.

A ja som ťa šla hľadať do Foxtonu, naozaj!

„Viem,“ prikývol. Ani som to nemusela vysloviť.

Vstala som, ale pohľadom ma prinútil, aby som si znovu sadla. Podlomili sa mi nohy a odrazu som sedela na posteli. „Celý čas si tam bol... vo Foxtone?“ zašepkala som.

„Vždy tam niekto bol – Dean, Iceman, ja... Jasné, viem – chceš sa spýtať, prečo sme sa ti neozvali.“ Hunter bol minimálne o dva kroky predou mnou. Podcenila som jeho telepatické schopnosti. „Povedzme, že to bola skúšobná lehota.“

„Zase skúška? Po tom všetkom, čo som spravila, musím ešte stále skladať skúšky?“

„Dean a Iceman odo mňa dostali príkazy, aby sa neukázali, len ťa pozorovali.“

Tu, v tme svojej izby, si spomínam na posledné cesty k tomu starému domu – na ticho, ktoré narušovalo len

búchanie vrát na stodole a mňa pripravilo o všetky nádeje. „Vieš, aké je to kruté?“

„... len ťa pozorovali a skúšali tvoju odvahu.“ Ak aj Hunter počul moju otázku, odrazila sa od neho – ako šíp od štítu. „Potreboval som zistiť, či máš silu pomôcť Phoenixovi.“

Zdvihla som hlavu a vydržala som jeho pohľad. *Takže preto si prišiel – aby si mi oznámil, že som skúšku nezložila? Aby si mi z pamäti vymazal Krásnych mŕtvych? Laura ušetrí kopu prachov, ak mi nebude musieť platiť terapeutku.*

„Neprišiel som ťa odsúdiť, Darina. Prišiel som sa porozprávať.“ Hunter vykročil ku mne, očami mi blúdil po tvári. „Mala by si vedieť, že Krásni mŕtvi sa ti nezjavujú, ak to nie je absolútne nevyhnutné. Robíme to, len keď vyčerpáme všetky ostatné prostriedky.“

To bola pravda – oslovovali ma vždy až neskôr a vedela som prečo. Nadväzovanie kontaktu s ľuďmi z opačnej strany bolo pre nich riskantné.

„Čo ste ešte vyskúšali?“ zašepkala som.

„Dean – pamätáš si Deana – išiel do kancelárie Henryho Jardina a z policajných záznamov vyšetovania pozisťoval, čo sa dalo.“

Dean bol bývalý policajt. Veľmi som ho nepoznala – vedela som len to, že dnes patrí medzi Krásnych mŕtvych a že dostal šancu vrátiť sa na druhú stranu, lebo

zahynul pri autonehode. Vedela som ešte aj to, že keď sa skončí Hunterova úloha, Dean sa má stať pánom nemŕtvych.

„Zistil niečo nové?“ spýtala som sa.

„Ani veľmi nie. Nikdy neidentifikovali nôž, ktorým bol Phoenix zabitý, ani útočníka. Vypočúvali pracovníka čerpacej stanice plus vyše desať ďalších svedkov. Prípad je stále otvorený, neobjavili sa však žiadne čerstvé stopy.“

„Nemajú zbraň,“ zašepkala som. A predstavila som si ten chaos – Brandon a jeho gang proti skupine motorkárov z iného mesta, Phoenix sa do toho zastarel, zrejme preto, aby pomohol bratovi, a niekto ho bodol do chrbta.

„Väčšina svedkov odmietla spolupracovať s políciou. Držali basu.“

„A čo Brandon?“ spýtala som sa.

Hunter pozoroval každý môj pohyb. Všimol si, ako som sa ovládala, aby som nezvýšila hlas, aby sa mi netriasli ruky. „Brandon bol výnimka. Zástupcovi šerifa Jardinovi poskytol mená, opísal, ako sa strhla bitka, ako dlho trvala, aké zbrane použili.“

„No nič také, čo by policajtov priviedlo k identite vraha?“

„Spis je stále otvorený, prípad nevyriešený,“ pripomenul mi.

Nastalo medzi nami dlhé ticho.

„Viem, Darina, je to ťažké.“ Hunter sa postavil ku mne pred okno. Odhrnul závesy a zadíval sa von.

Zavrela som oči. „Jasné, vieš mi čítať myšlienky. Vieš, že mám strach. No ako hlboko vidíš? Vieš presne určiť, prečo som sa držala bokom?“

„Bojíš sa, že zlyháš, že nevyriešiš Phoenixovu vraždu.“

„Áno, to je jeden dôvod.“ Nebola som si istá, kam tým mierim, či to Huntera vôbec zaujíma, ale pokračovala som. „Vieš, aké to je, keď ťa gniavi láska a strata? Bolí ťa to, mozog máš ako zahmlený, si ako v pasci.“

Hunter stál veľmi blízko pri mne, bol bledý a studený. „Chápem. Peter Mentone ma pripravil o ženu,“ pripomenul mi.

Stalo sa to pred sto rokmi v miestnosti so sporákom, hojdacím kreslom a krvavou škrvnou na dlážke. Poznala som ten príbeh.

Hunter ma prekvapil – siahol do vrecka na košeli a vytiahol vyblednutú fotografiu. Ukázal mi obrázok, no nepustil ho z ruky.

„To je Marie?“ Nemohla som si pomôcť – pri pohľade na hnedobielu fotografiu s ohnutými rohmi som sa zachvela a bolo mi do plaču. Hneď som pochopila, ako to Arizona a Summer mysleli, keď vraveli, že Hunterovi pripomínam jeho mŕtvu manželku. Mala tmavé vlasy, široké ústa, výrazné oči.